

AO Rašica: kjer vsaka poka najde klin

✍️ Tadej Debevec 📷 Matic Standeker

Naša zgodba se je začela januarja leta 1977, ko so najbolj zagnani člani PD Rašica ustanovili alpinistični odsek. Ta je sprva združeval le nekaj članov, število pa se je nato povečevalo vzporedno s priljubljenostjo alpinizma, saj je bilo opazno povečanje članstva ob večjih uspehih slovenskih alpinistov v Himalaji in drugih gorstvih. Že leta 1980 je bilo na odseku okrog 40 članov, ki so v tej sezoni opravili več kot 1000 vzponov! Magična meja »1000« je bila po dveh plodnih letih v začetku osemdesetih let prejšnjega stoletja znova presežena šele na prelomu tisočletja, ko je članstvo začelo zopet naraščati, kar gre verjetno pripisati predvsem vse večji priljubljenosti športnega plezanja in turnega smučanja, predstavnikov prijetnejšega in bolj uživaškega dela alpinistične dejavnosti. Od začetkov do danes so se naši člani aktivno udeleževali v tako rekoč vseh »disciplinah« alpinistike.

Na skupni turi

Na prvo odpravo so odšli leta 1977 v Črno goro. Ob kasnejših številnih vzponih v perujskih in bolivijskih Andih ter drugih visokih gorstvih velja omeniti predvsem dosežke v najvišjih gorstvih sveta. Leta 1981 se je Vanja Matijevc udeležil 8. himalajske odprave v slovito južno steno Lotseja. Leto kasneje je Marija Frantar vodila prvo jugoslovansko žensko odpravo na Pik Komunizma (7495 m) in skupaj s šestimi alpinistkami stala na vrhu. Leta 1987 so V. Matijevc, L. Vidmar, J. Kastelec in S. Frantar preplezali prvenstveno smer na Trisul I (7128 m) in opravili prvo prečenje 7 km dolgega grebena od Trisula I do III. Po krajšem zatišju je »padel« prvi »rašiški« osemtisočak: na Nanga Parbat (8126 m) se je po Schellovem grebenu povzpela M. Frantar. Na drugega (in zaenkrat zadnjega za Rašico) je stopil Dušan Polenik leta 1998 (Daulagiri, 8167 m).

Verjetno se Rašičani lahko štejemo za začetrnike »resnega« lednega plezanja pri nas, saj so naši člani B. Oblak, L. Vidmar in V. Matijevc daljnega leta 1979 prvi preplezali še danes spoštovani slap Lucifer, kar je bil pomemben mejnik v tovrstnem plezanju. Prav nič pa ne zaostajamo tudi v športnem plezanju, kjer posegamo po najtežjih smereh. Naš najznamenitejši friko je Jure Golob, ki je dolga leta premikal mejnike rašiškega in slovenskega športnega plezanja. Za prihodnost te panoge se nam ob kopici njegovih posnemovalcev ni treba bati. Jure skupaj z Miho Valičem, najbolj vsestranskim rašiškim plezalcem v zadnjem času, organizira tudi tečaje športnega plezanja.

Na čelu odseka je trenutno trinajsti načelnik. Vsak od njih je usmerjal in vodil odsek po svojih najboljših močeh ter s tem dodal kamenček v mozaik. Postopno smo izoblikovali način dela, ki je sedaj že nekaj let standarden in učinkovit. Čez vse leto imamo skoraj vsak drugi teden organizirane skupne aktivnosti. Večinoma se dogajajo pod okriljem skupnih tur vsakoletne alpinistične šole. Izvedemo vsaj osem skupnih tur, med njimi ponavadi tri dvodnevne. Pomembna novost, ki smo jo uvedli v zadnjih letih, so zimski in letni tabori, ki jih organiziramo zato, da bi naši člani spoznali, da plezanje v tujini ni nikakršen »bavbav« in si hkrati malo razširili obzorja. Lani smo izvedli zimski in poletni tabor v gorah nad Chamonixom in že četrti tabor v italijanskih Dolomitih. Eden zanimivejših dogodkov je vsakoletna rašiška tekma v športnem plezanju, ki jo izvedemo jeseni na naši umetni steni, na kateri poplezavajo že otroci njenih graditeljev. Tekma je priložnost za prijetno druženje in preverjanje tekmovalnih sposobnosti članov in prijateljev odseka.

V letu 2005 smo opravili več kot 1700 vzponov, kar je bilo še nekaj let nazaj nepredstavljivo veliko. Ob tem je potrebno omeniti, da se število vzponov sorazmerno s številom članov sicer povečuje, kakovost pa, razen pri redkih posameznikih, ostaja precej enaka. Veliko smo se že pogovarjali okoli tega, a do pametnega zaključka še nismo prišli. Menim, da so vzrok temu predvsem spremenjeni motivi posameznikov, ki prihajajo na naš odsek. Večina namreč pride po dodatna znanja za hojo v gore, rekreacijo in morebiti še najbolj z namenom poiskati družbo za tovrstno početje.

Mi se imamo radi ...

Kar trenutno najbolj pogrešamo, je lastna mala plezalna stena, na kateri bi lahko naši člani bolj kakovostno trenirali, hkrati pa bi nam omogočila lažje izvajanje športnoplezalnih tečajev ter ukvarjanje z mladimi tudi na tem področju. V Ljubljani je tudi sicer stanje glede umetnih plezalnih sten prav žalostno in čas bi že bil, da ob relativno velikem številu plezalcev naša prestolnica dobi sodoben in urejen plezalni objekt, ki bi bil uporabnikom vseskozi na voljo. Ko smo že pri podmladku: na odseku se po nekaj posamičnih primerih obeta pravi »baby boom«, saj bomo v dobrih devetih mesecih bogatejši za kar šest novih mladih članov. »Delovna skupina za podmladek« je za naslednjo jesen že pripravila družinski športnoplezalni tabor na Kalymnosu z organiziranim varstvom otrok ...

Naslednje leto bo naš odsek praznoval 30 let. V počastitev jubileja bomo organizirali odpravo v Kirgizijo ter predstavili rašiške prvenstvene smeri, ki se jih je nabralo že lepo število. Vodnik bo lepa dopolnitev zbornika Prvih petindvajset, ki smo ga izdali ob 25. obletnici ustanovitve odseka. Kljub temu, da slovimo kot bolj družinski odsek, poskušamo biti aktivni na vseh področjih in predvsem uživati v tem, kar počnemo. Najpomembnejše pa je seveda, da naše geslo (glej naslov) ne ostane samo črka na papirju. Zato vabljen*e/i* v našo družbo!

Več o odseku na

<http://www.ao.rasica.org/novice.php>. ◉